

риодъ по тоя край—не се знае. Трѣба да забѣлѣжимъ, че Романуша е между Атанта, Камена и Камара—имена на мѣстности съ прѣдтурско минало.

Формата Романуша личи, че е членувано Романушъ, както отъ Атонъ (Св. Гора) сръднѣвковнитѣ сливенци сж направили Атанта (отъ това, че Сливенъ е билъ центъръ на „Малка Св. Гора“, „Малкъ Атонъ“, откъдѣто и хълмъ Атанта). Формата Романушъ, вмѣсто Романъ, е българска (ср. Петрушъ вмѣсто Петъръ; Манушъ вмѣсто Мано и т. н.). Много сръднѣвковни българи сж носѣли името Романъ (съкратено отъ него Мано. Д-ръ Селимински забѣлѣзва, че българитѣ въ гръкоманската епоха вмѣсто Момчилъ казвали Романъ). Романъ се е казвалъ най-вѣрниятъ другаръ на прѣдпослѣдния ни патриархъ Теодоси, който се покалугерилъ и дълго врѣме живѣлъ въ единъ отъ сливенскитѣ манастири.

Днесъ въ България има двѣ села, въ имената на които се чува името Романъ, и едно въ Македония, село Романово, енидже-вардарска кааза.

Юртя.

Въ простонародния турски езикъ думата юртъ се отнася за слѣди отъ селище, откъдѣто и побългареното юртище или юртища (мѣста, дѣто по-рано е имало сгради, а сега развалини). Юртъ значи още родно мѣсто, огнище, жилище, имоти. Юртя при Сливенъ визира изчезнало заселище, съ сръднѣвковно минало, въ източнитѣ склонове на Синитѣ-Камъни, при тѣй нарѣчената „Моллова Кория“, надъ селото Сотиря и на западъ отъ манастиря Св. Петка. Това заселище било разсипано отъ турцитѣ прѣди XIX-я вѣкъ, вѣроятно, едноврѣменно съ манастиря Св. Петка, подъ прѣдлогъ, че въ тоя манастиръ се криели хайдутѣ, които обирали минаващата край Сливенъ турска поща. За жителитѣ на заселището при Юртя, българското име на което не се помни, се пѣли въ Сливенъ и котленско пѣсни, какъ тѣ сж си бѣлѣли платната на Кушъ-Бунаръ и т. н.